

BAKA ISTVÁN

SZÉKELYEK

Évszázadok kalászaiból

kipergő népek sorsa sorsunk?

Ringunk a szél bölcsődalában... Holnap ki tudja már, kik voltunk?

*Asszonyaink párnára, ingre
mentik a szűkülő hazát:
vásznaikon az elkaszált
rét nekünk pompázik tovább.*

*Úzhatnak - minket jégveréssel
szögezett e földhöz az Úr,
hol sírok kopjafái vívnek
miértünk halhatatlanul.*

*Szövetkezünk, hogy megmaradjunk.
Oltár az asszonyok öle:
átlobban öleléseinken
Isten teremtő gyönyöre.*

*Ringunk a szél bölcsődalában...
Már borzolódnak a füvek.
Villámlik - martalóc-vigyorba
rándulnak újra az egek.*